

Přeložila Diana Rykrová

Virál

Brutální zločin – a uvidí ho všichni

Citlivý obsah

 metafora

To se mi líbí

1989

Marc-Uwe Kling

„Slyšela jsi o té holce, která před pár dny beze stopy zmizela? Někde v Sasku-Anhaltsku? Dneska ráno to bylo ve zprávách.“

Yasira přikývne. Na tu zprávu si vzpomíná, ale nečetla ji. Částečně z toho důvodu, že zločinů už má v práci dost, částečně proto, že pohřešované dívky jsou její Achillovou patou. Od té doby, co má sama dceru, je pro ni ještě těžší udržet si potřebný odstup, pokud jde o trestné činy týkající se nezletilých. Takové zločiny až příliš silně brnkají na struny primárního strachu o vlastní dítě.

„Jmenuje se Lena,“ pokračuje Stefan.

„Lena,“ zopakuje Yasira. Po krátké odmlce se zeptá: „A co se teda stalo? Už se zase objevila?“

Stefan se zatváří rozpačitě. „Jistým způsobem jo.“

„Jistým způsobem?“

„No, objevilo se takové... takové video, ze kterého se rychle stal virál. Je to strašné a...“ Stefan krátce zaváhá, nejspíš hledá správná slova. „... a je to časovaná bomba.“

„Je to úžasná kniha, tísnivá, skvěle napsaná. Už dlouho jsem nečetl knihu, která by byla tak aktuální.“

– Daniel Rohr, SRF Literaturclub

„Strhujícím způsobem sepsaný politický thriller Marca-Uweho Klinga. Virál je až děsivě blízký realitě.“

– Uwe Lippick, Ostfriesenzeitung

„Silná kniha, velmi nečekaný konec.“

– Die Presse am Sonntag

„Vzrušující čtení, které ve čtenáři zanechá mnoho otázek k zamyšlení.“

– Anja Witzke, Passauer Neue Presse

Virál

Marc-Uwe Kling

Virál

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Copyright © Marc-Uwe Kling. *Views*.

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2024

Translation © Diana Rykrová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-011-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-008-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-916-4 (print)

RANDE

Je to Stefan. Už zase. Yasira sedí za deštivého podzimního večera v *Hard Rock Café* na Ku'dammu a naproti ní – Stefan. Rande. Samozřejmě z Tinderu.

Randíčko uprostřed týdne. A proč by ne? Proč by se měl sakra veškerý její soukromý život odehrávat o víkendech? Jen aby následně zjistila, že stejně nakonec v sobotu musí pracovat.

Když Stefan po telefonu navrhnul *Hard Rock Café*, musela se Yasira ovládnout, aby se nerozesmála. Místo toho si z něj jen trošku utahovala. „Počkej chvíli! Na druhý lince mám hovor. Myslím, že jsou to osmdesátky.“

„Mají tam vážně senzační burgry!“ hájil se Stefan.

Takže teď sedí v *Hard Rock Café* a burgry jsou opravdu senzační. Dokonce tu hraje živá hudba, která je samozřejmě příliš hlasitá i na Stefana. Zdá se, že preferovaná hlasitost vytváří v průběhu života křivku ve tvaru písmene U a kolem čtyřiceti se člověk nachází velmi blízko spodního vrcholu. Za tyhle podivné myšlenkové pochody může Yasira nejspíš poděkovat svému otci.

Profesor matematiky, který směl v téhle zemi makat na stavbě. Stefan pracuje pro online verzi nějakých berlínských novin. Yasira se na chvíli přestane soustředit a přeslechne, které noviny to jsou. Pozorně si ho prohlíží, když mluví. Hnědé kudrny, elegantní brýle a typicky berlínské sedmidenní vousy, které už mají tendenci šedivět. Ale celkem se k němu hodí. Objektivně vzato je o trochu hezčí než předchozí Stefan.

Yasira mu zatím neřekla, že pracuje pro BKA, tedy Spolkový kriminální úřad. Vždycky je to riziko. Někteří muži se při představě, že by vlezli do postele s policistkou, okamžitě vzruší. Jiní přechází od mdlob rovnou k erektilní dysfunkci. Obojí je nepříjemné.

„Bohužel si myslím, že jsme s rovnoprávností nedošli až tak daleko,“ říká Stefan. „Věděla jsi třeba, že ve Velké Británii vede hedgeové fondy mň žen než mužů, kteří se jmenujou David?“

„Ne, vážně?“ zeptá se Yasira a zakousne se do vegetariánského burgru.

Stefanův podíl na konverzaci toho večera odhaduje na silných osmdesát procent. Napadne ji, že i v její práci je možná víc oddělení vedených nějakými Stefany než ženami. Minimálně její šéf se taky jmenuje Stefan. Nedávno se dočetla, že mezi kriminálními vyšetřovateli BKA je poměr dva ku jedné. Jinými slovy, na dva Stefany připadá jedna Katja.

„Takže žádný strach, nejsem antisemita nebo tak něco,“ pronese Stefan. Yasira je trochu zmatená, ta souvislost jí hned nedochází.

„Chci tím jen říct, že David je židovský jméno, že jo,“ vysvětluje Stefan, „ale nejen Židi se jmenujou David. Nemám nic proti Židům ani Izraeli, přičemž nechci schvalovat všechno, co se děje na Blízkém východě. Vy na to určitě máte úplně jiný názor. Chci říct...“ Stefan se zarazí. „Asi bych neměl říkat ‚vy‘, co?“

Yasira pobaveně zavrtí hlavou.

„Pěkně tady blábolím,“ poznamená Stefan. „To dělám vždycky, když jsem rozrušený. Můžu se zeptat, odkud jsi sem přijela?“

„Z Wilmersdorfu,“ odpoví Yasira. Stefan se zatváří poněkud hloupě. Tenhle starý vtip prostě pokaždé funguje. „Metrem,“ dodá ještě.

Stefan se začervená. Docela roztomilé.

„Promiň! Nechtěl jsem...“

„Chtěl jsi slyšet, odkud pocházeli moji rodiče? Z Libanonu. Z Bejrútu. Respektive, jestli to chceš vědět úplně přesně, pak můžu ještě doplnit, že můj táta se narodil v Houle, malém městě úplně na jihu. Oba utekli před občanskou válkou na začátku osmdesátých let. To už byla máma těhotná.“

Stefan na ni jen civí. Vypadá to, že mu informace, kterých se přece sám dožadoval, daly nějak zabrat. Nebo se snad neptal na tohle? Yasira se usměje. „Odkud pochází tví rodiče?“

„Mí rodiče? No, z Frank...“

Chudák Stefan je úplně rozhozený.

„Klídek,“ povzbudí ho Yasira. „Vím, že jsi to nemyslel špatně.“

Stefanovi se trochu uvolní rysy v obličeji.

„Praprarodiče pocházeli z Východního Pruska,“ pokračuje, jen aby se vzápětí zase opravil. „Teda, chci říct z Polska.“

„Aha.“

„A já jsem přijel z Friedrichshainu.“ Stefan lehce vystresovaně vydechne. „Tramvají.“

Yasira se zasměje. Možná z toho nakonec přece jen něco bude, když už se mu podařilo překonat nejistotu.

Stefan ukáže na její víno. „Ale nejsi věřící?“

Ach, jak obratně a zdánlivě nenuceně položil otázku, která ho nejspíš svédila na jazyku už od začátku schůzky, možná dokonce od chvíle, kdy „svajpnul“ její fotku doprava.

„Nejsem,“ odpoví Yasira.

Je skoro fyzicky hmatatelné, jak si Stefan oddychl. To v ní vzbudí určitý druh vzdoru, a proto dodá: „Ale mí rodiče jsou silně věřící.“

„Aha, vážně?“

„Ale patří k sektě, která neustále ztrácí stoupence. A přitom kdysi vládla polovině světa.“

Stefan jen zírá.

„Jsou komunisti,“ vysvětlí Yasira.

Stefan nejdřív neví, jak reagovat, pak se nejistě usměje. Docela mu to sluší.

„Ale ty ne?“

„Já?“ zeptá se Yasira. „Ne. Já jsem... no, kdyby ses zeptal mé dcery...“ Ach, jak obratně a zdánlivě nenuceně prozradila informaci, kterou by člověk během rande neměl vypustit ani příliš brzy, ani příliš pozdě. „... nejspíš by řekla, že jsem cynik.“

„Ty máš dceru?“ zeptá se Stefan překvapeně. „To je hezké.“

Poslední tři slova dodal trochu překotně. Jeho hlas byl při tom o půl tónu vyšší.

„Jo, je doma s manželem. Ale buď v klidu. Máme otevřený vztah.“ Yasira se odmlčí. „Teda alespoň z mé strany.“ Napije se vína. „Mehmet už docela žárlí. Jednou mě načapal během rande a toho chlapa zmlátil tak, že byl zralý na hospitalizaci. Víš, jací jsou Arabové. Hodně temperamentu a málo sebeovládání. Později ho to mrzelo.“

Stefanův výraz je prostě k sežrání. Hranolky, které si právě nacpal do pusy, mu zase málem vypadnou.

Yasira se ušklíbne. „To byl vtip. S Patrikem jsme rozvedení už deset let. Naši dceři Zaře je šestnáct.“

Stefan se úlevně rozesměje.

„Dobrej,“ řekne. „Ten musím říct manželce, až se vrátím domů.“

Yasira nadzvedne obočí.

„Jsem rozvedený šest let,“ oznámí Stefan. „Dvě děti.“

To není problém, pomyslí si Yasira. V jejich věku už s sebou každý vláčí nějakou minulost.

Oba hudebníci si dávají pauzu a hned je v podniku mnohem příjemněji. Stefan si taky oddechne.

„Možná by bylo lepší, kdybychom se příště sešli v Soft Rock Café,“ řekne.

„Nebo v Kiss Rock Café,“ nadhodí Yasira. Ups! Vážně to právě řekla? Stefan se okamžitě zatváří spokojeně. Yasira se zasměje. „Kdybys něco tak dvojsmyslného řekl *ty*, nejspíš bych se okamžitě zvedla a odešla.“

Strčí si do pusy poslední sousto burgru s názvem *Moving Mountains*. Od té doby, co k ní Zara promluvila hlasem morálky a donutila ji stát se vegetariánkou, je vybírání jídel v restauracích mnohem snazší. Yasira to skutečně považuje za výhodu. Dřív pro ni bylo rozhodování často obtížné. Teď si prostě pokaždé jednoduše vybere vegetariánský burgr. Někdy, když jde na večeři bez dcery, si tajně objedná něco s rybou. Omega 3 a tak. Dokud si ale není jistá, jestli právě tohoto Stefana dceři představí, raději neriskuje. Nechce přece, aby ji doma prozradil, ať už úmyslně, nebo neúmyslně. Přišla by na to řeč a on by zmínil, že se Yasira „zahryzla do zvířecí mrtvoly“ – tak by to řekla Zara. Bez téhle diskuze se mileráda obejde.

Po jídle Yasira na chvíli zmizí na záchod. Je spokojená. Rozhodně to není typ pro něco dlouhodobého. Ale není to ani úplný propadák jako ti poslední dva. Jeden z nich celou dobu mluvil o své bývalé. Ten druhý vážně ještě bydlel se svou matkou. Ale s tímhle Stefanem by možná mohla na chvíli zahnat samotu. Dívá se na sebe do zrcadla. Černé vlasy si výjimečně nechala rozpuštěné, nemá je jako obvykle upjatě svázané do culíku.

Na ženu po čtyřicítce nevypadá vůbec špatně. Po čtyřicítce! Zatraceně! Před několika lety Zara dělala rešerši pro přednášku z dějepisu o středověku, v jednu chvíli vzhledla od knihy a zcela ohromeně jí řekla: „Mami! Ve středověku bys už byla mrtvá!“ Yasira se nad tou vzpomínkou bezděčně pousměje. Její odraz v zrcadle jí úsměv oplátí. Na téměř mrtvou ženu to vážně není špatné. Mohl by to být hezký večer. Teď přijde část, kdy se začnou bavit o tom, co rádi dělají ve volném čase. Ona řekne, že ráda chodí na boulder, a on se zeptá: „A to je co?“, a ona odpoví: „To je moderní výraz pro lezeckou stěnu.“ A on řekne: „Ale, neříkej. Takže ty ráda lezeš? Taký jsem to chtěl vždycky vyzkoušet. Mohli bychom někdy vyrazit společně. Bla, bla, bla.“

A potom? Půjdou k němu nebo k ní? Radši k němu. Vždycky je to trochu divné, když musí vlastní dceři představovat nového milence. Ovšem být představovaná cizím dětem je možná ještě horší. „Ahoj, děti! Tohle je Yasira. Zhruba dva až šest měsíců teď bude někdy spát tam, kde předtím spala máma.“ Brrr! Ale možná bude mít štěstí. Možná má Stefan se svou bývalou dcerou ve střídavé péči a tenhle týden má volný. Je potřeba myslet pozitivně. V dobré náladě opustí toalety.

Ale když se vrátí ke stolu, Stefan upřeně kouká do mobilu a tváří se, jako by bylo 11. září 2001 a on právě zapnul zprávy.

„Co se stalo?“ zeptá se Yasira.

Stefan vzhledne. Evidentně potřebuje chvilku, aby si zase uvědomil, že má rande.

„Nic,“ řekne.

„Nic?“

Stefan zakrouť hlavou. „Nic... důležitého.“

„Tak proč se tváříš, jako by sis právě přečetl oznámení o nadcházejícím konci světa?“

„Byla to hloupost se vůbec dívat do mobilu.“

„Tak už to vyklop,“ dožaduje se Yasira.

„Eh...“ Stefan si povzdechne: „Slyšela jsi o té holce, která před pár dny beze stopy zmizela? Někde v Sasku-Anhaltsku? Dneska ráno to bylo ve zprávách.“

Yasira přikývne. Na tu zprávu si vzpomíná, ale nečetla ji. Částečně z toho důvodu, že zločinů už má v práci dost, částečně proto, že pohřešované dívky jsou její Achillovou patou. Od té doby, co má sama dceru, je pro ni ještě těžší udržet si potřebný odstup, pokud jde o trestné činy týkající se nezletilých. Takové zločiny až příliš silně brnkají na struny primárního strachu o vlastní dítě.

„Jmenuje se Lena,“ pokračuje Stefan.

„Lena,“ zopakuje Yasira. Po krátké odmlce se zeptá: „A co se teda stalo? Už se zase objevila?“

Stefan se zatváří rozpačitě. „Jistým způsobem jo.“

„Jistým způsobem?“

„No, objevilo se takové... takové video, ze kterého se rychle stal virál. Je to strašné a...“ Stefan krátce zaváhá, nejspíš hledá správná slova. „... a je to časovaná bomba.“

VZTEK

„Jaké video?“ zeptá se Yasira.

„Tři uprchlíci,“ začne Stefan a okamžitě se opraví, „eh... chci říct migranti, respektive žadatelé o azyl...“

Kdo s tímhle proboha přišel, ptá se v duchu Yasira sama sebe. S těmi novodobými výrazy? Jistě to bylo myšleno dobře, ale je dost diskutabilní, jestli to nenapáchalo víc škody než užitku. Není to v konečném důsledku právě tohle jazykové vymezování, jehož znalost umožňuje Maltemu ve třetím semestru filozofie cítit morální převahu nad svou pratetou z Horní Dolní, přestože to byla právě Erna, kdo přiměl svého manžela Heinze, aby navzdory svým neoblomným postojům odvezl těhotnou Syřanku na ultrazvuk? Zatímco Malte ještě nikdy... Ale nejspíš je už zase příliš cynická. Malte nikoho nemlátí a nezapaluje domy žadatelů o azyl. Ten problém není Malte.

„... no prostě tihle tři se natočili přitom, jak tu holku znásilňují,“ pokračuje Stefan. „A teď to na síti sleduje půlka světa.“

Yasira zavře oči a zlehka zakrouťí hlavou. Zhluboka se nadechne. Samozřejmě, že okamžitě myslí na Zaru. Co kdyby se něco takového stalo její dceři? Když vydechne, zase oči otevře.

„Ukaž mi to!“

„Je to vážně hodně kruté. Nevím, jestli to...“

„Stefane,“ řekne Yasira klidně, „jsem vrchní inspektorka BKA, Oddělení pro závažný a organizovaný zločin!“ Tak, a je to venku. „Viděla jsem věci, které by ti nedaly spát celé týdny. Nějaké video už mě šokovat nemůže. Dej mi ten mobil!“

Stefan jí bez dalšího odporu podá svůj smartphone. Stiskne tlačítko play.

Už po prvních sekundách je Yasiře jasné, že tohle video všechno změní. Je to kapka, jiskra, zápalka. Stefan má pravdu. Je to časovaná bomba.

Její kriminalisticky vycvičené oko si okamžitě všímá detailů. Místem činu je malá mýtiny v lese. Záběr je tmavý, ale přesto jde všechno a všechny rozeznat. K činu tedy nedošlo v noci, protože v noci není v lese vidět nic. Nejspíš za soumraku. To by aktuálně znamenalo kolem osmnácté hodiny. Tři muži jsou černoši, může jim být kolem pětadvaceti, a dívka je běloška, štíhlá, bruneta. Yasira by odhadem řekla, že jí ještě nebylo ani osmnáct. Bude jen o něco málo starší než její vlastní dcera. Možná stejně stará. Leží na stole na jednom z odpočívadel, která najdete na některých turistických stezkách. Ta s napevno instalovanými lavičkami. Dívčiny květované šaty jsou roztržené. Celé její tělo sebou při každém přírazu škubne. Už jen vzlyká. Je to srdcervoucí. Jmenuje se Lena.

Lena.

Yasira už mnohokrát zjistila, že když zná jména obětí, jsou činy ještě nesnesitelnější. Chce se jí vzlykat s ní a současně sevře ruce v pěst. Muži jsou očividně opilí. Lahve od piva jsou položené na lavičkách. Značku nelze rozpoznat. Dva z nich Lenu drží. Ten

vlevo má na hlavě šedou baseballovou kšiltovku, obrácenou kšilttem dozadu. Ten napravo má na sobě svetr s roztomilým komiksovým psíkem. Snoopy. Tomu, který znásilňuje, jsou zpočátku vidět jen záda a kudrny. Oba komplicové držící Lenu se smějí, pak ten napravo ukáže směrem ke kameře a něco řekne. Mluví francouzsky se silným přízvukem. Yasira mu nerozumí. Násilník si ale evidentně až v tu chvíli uvědomí, že ho čtvrtý muž natáčí. Otočí se a dívku pustí. Je mu vidět do tváře, je našťavaný a přistupuje ke kameře. Hlasitě nadává, natáčející muž ustupuje, ale násilník sáhne po kameře a obraz zčerná. Video nemá ani minutu. Perfektní délka pro TikTok.

Yasira vrátí mobil Stefanovi.

„Do hajzlu!“ zamumlá.

Chudák některý z jejích kolegů bude muset zazvonit na dveře Leniných rodičů, napadne ji jako první. V její profesi je jen málo horších věcí. V roli posla špatných zpráv se vždycky cítíte trochu zodpovědní za to, že se člověk před vámi začne propadat do té bezedné vnitřní propasti zoufalství. A kdo dlouho hledí do propasti, toho propast pohltí. Co když bude muset jednoho dne zazvonit některý kolega u ní, se špatnou zprávou o Zaře? Ne, ne. Prostě na to nemysli.

„Mrzí mě to,“ řekne Stefan. „Neměl jsem na to... Kéž bych na to vůbec nekliknul.“

„Chudák dítě,“ pronese tiše Yasira.

„To jo.“ Víc Stefan neřekne.

Oba nekonečně dlouhou minutu mlčí, ztraceni každý ve svých myšlenkách. Proč jen si tohle lidi dělají? Co se stalo potom? Co bylo s Lenou dál? Matka v Yasiře doufá. Vrchní inspektorka nepochybuje, že dívka je mrtvá.

„To, co udělali, je příšerné,“ řekne nakonec Stefan. „Ale bojím se i reakcí. Mám strach z toho, co teď nastane. Chápeš, co myslím?“

Yasira uvažuje, pak přikývne.

I ona cítí vztek. Vztek vůči těm mužům. Vztek vůči tomu, co přijde. Vztek vůči tomuhle světu. Stačila jí jedna minuta, aby ty muže z hloubi duše nenáviděla. Za to, co provedli Leně. Za jejich krutost. Za to, že nemají empatii. Ale nenávidí je i za to, že byli natolik stupidní, aby tenhle zločin natočili a o nahrávku se podělili s nějakým blbečkem, který si řekl, že bude fajn video zveřejnit na internetu. Okamžitě si představí ty titulky: cizinci, černoši, uprchlíci, naše dcery, naše ženy, naše hodnoty. Zánik Západu je na spadnutí.

„Veškeré pravicové kanály se téhle munice s vděčností chopí,“ myslí si Stefan. „AfD má další přírůstek na svůj seznam takzvaných ojedinělých incidentů, za kterými stojí migranti.“

„Je to tak,“ přitaká Yasira. „Přitom se dá tenhle zločin zarámovat úplně jinak. Pořád jsou to muži, kteří se dopouštějí násilí na ženě.“

„Nedávno jsem o tom napsal článek,“ hlásí Stefan. „Jen v Německu je denně sexuálně zneužito více než třicet žen. A většinu z nich samozřejmě znásilní Němci, to je vzhledem ke struktuře obyvatelstva logické.“

„Jenže ti se přitom nenatočí,“ řekne Yasira.

„Hm, to asi není tak úplně pravda,“ odporuje Stefan. „Na darknetu je určitě nespočet videí, kde někoho znásilňují.“

Yasira jen přikývne.

„Ale u tohohle videa se zase bude na základě jednoho případu klasicky zobecňovat,“ pokračuje Stefan. „A přitom je to nějak takhle: I mezi uprchlíky jsou kreténi. Mezi nacisty jsou jenom kreténi.“

To znělo jako nějaký citát. Na tohle teď Yasira nemá nervy.

„To všechno jenom zhorší,“ řekne jen.

Stefan se napije piva. U jejich stolu opět zavládne nepříjemné ticho.

„Já... no... je tak nějak těžké... ehm... přejít k jinému tématu...“ Stefan očividně zkouší zachránit jejich rande. Odvážný krok, ale docela marný. „Takže ty pracuješ na kriminálce? Jak ses...“ Stefan přestane mluvit.

„Jak jsem se zrovna já dostala k policii?“ zeptá se Yasira. „No, bývala jsem kdysi velice idealistická. Myslela jsem si, že aby se věci změnily, musí k policii i lidé, jako jsem já. Takhle jsem to aspoň říkala tátovi a kamarádům. Ale možná jsem se prostě jako dítě moc často dívala na kriminálky.“

„*Bývala* jsi kdysi velice idealistická?“ zeptá se Stefan. „Teď už nejsi?“

Yasira pokrčí rameny. „Realita má takový hloupý zvyk, že tě o většinu ideálů připraví. Nepřijde ti?“

Stefan si jen povzdechne.

O chvíli později si rozdělí účet a jdou domů. Každý zvlášť. Stefan už se znovu nepokoušel schůzku zachránit. To se mu musí nechat. Zábava skončila. Večer se završil. Cestou domů bičuje Yasiru do tváře déšť. Už zítra, pomyslí si, časovaná bomba roztrhá tuhle zemi na kusy.

VZPOURA

Yasira je vzhůru ještě před tím, než zazvoní budík. Celou noc zápasila s nočními můrami. Někdo ji a Zaru sledoval v lese. Nejdřív si myslela, že to byli ti násilníci z videa, ale nakonec to byl jen Patrick, její ex – řekl jí, že už nechce platit výživné. Zvláštní.

Yasira se posadí. Její ložnice je zařízená velmi stroze: postel, skříň a noční stolek. Nad čelem postele visí reprodukce mistrovského díla Reného Magritta Milenci. Yasira ho koupila v muzejním obchodě MoMA, když s Patrickem vyrazili na výlet do New Yorku. A proto každý den pokaždé znovu přemýšlí, jestli by obraz neměla sundat. Ale na vztah by se nemělo nahlížet jen od konce. Prožili spolu i hezké roky. Kromě toho, kdyby ho sundala, na stěně za ním by se určitě objevil vybledlý obdélník. A i tenhle prázdný obdélník by jí pořád připomínal Patricka. Ale New York už ne.

Na obraze se líbají muž a žena, ale jejich hlavy jsou zcela zahaleny do bílých šátků. Nedotýkají se ani svými rty. Jen látka na látce. Yasiru obraz okamžitě fascinoval. Až mnohem později jí došlo, jak

dokonale předpověděl poslední roky jejího manželství. Rozhodne se nechat obraz viset ještě jeden den a jde do koupelny.

Když sedí na míse, projíždí zprávy na mobilu. Krásný nový svět, pomyslí si Yasira. Ani na záchodě už člověk nemá klid. Přitom ji samozřejmě nikdo nenutil, aby si s sebou do koupelny brala mobil. Jen zvědavost, jen její závislost na útržcích nejnovějších informací. To je už... Jak tomu Zara říká? No jasně – doomscrolling? No nic.

Zběžně si projde, co jí za těch pár hodin spánku uniklo. Lenin otec Frank Palmer, jak se dozvídá z aplikace Tagesschau, nahlásil před čtyřmi dny, že pohřešuje svou dceru. Rodina žije ve městě Halberstadt am Harz. Dívka je mladá. Šestnáct let. Stejně jako Zara. Yasira si představuje, jaké to asi je, vidět takové video a poznat v něm svou vlastní dceru. Je to nepředstavitelné. Příšerné. Utne vlastní myšlenky, aby se hned ráno na toaletě nerozbrečela, a pokračuje ve čtení.

Video již vyvolalo vlnu pobouření. Reakce a odezvy jsou tak nějak předvídatelné, a přesto je Yasira šokována tím, jak extrémní jsou některé komentáře a jak tichý zůstává hlas rozumu. Někteří politici hlasitě požadují: „Musíme konečně...!“, jiní šeptají: „Ano, ano. Ale...“ Bulvární deník Bild a jemu podobní se na případ vrhají, protože považují za svou vlasteneckou povinnost o něm informovat a mohou si být jisti, že tím současně zvýší prodej. Známé pravicové kanály pění vzteky. Dokonce se možná – v zápalu boje – tu a tam dožadují návratu k metodám z dob... no... z dob minulých. Většina lidí to ovšem velkoryse ignoruje. Koho z těch, kdo video viděli, to nerozčílilo? Veřejně známé osobnosti, které se odvažují odlišovat, přemáhá rozhořčení. YouTube a Facebook začaly video a jeho nesčetné kopie mazat. Pochopitelně pozdě. Mezitím záběry už dávno infikovaly celý internet jako virus. Šéf sítě X dokonce pocítil nutkání vi-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Virál***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.